

2016. június 23-án elhunyt vitéz Dávidházy István százados, nyugdíjas műszaki tanácsadó, a soproni Református Gyülekezet presbitere, a *Soproni Szemlének* 1956-tól haláláig hű munkatársa. 1923. augusztus 18-án született Sopronban. Anyai ágon a neves Krausz posztóscsalád leszármazottja volt. Édesapja mint katonatiszt 1912-től kisebb-nagyobb megszakításokkal egész szolgálati idejét Sopronban töltötte. Az ifjú Dávidházy polgári környezetben nőtt fel testvéreivel, Péter öccsével és húgával, Erzsébettel. Kisdíákként már szeretett olvasni, jól sielt és teniszezett is. Az elemi és középiskoláit szülővárosában

végezte. A Líceumi évek után az V–VIII. osztályt a M. Kir. Rákóczi Ferenc honvéd középiskolai nevelőintézetben fejezte be. Ugyanebben az intézményben volt édesapja zászlóaljparancsnok. Ezt követően tanulmányait a Ludovika Akadémián végezte és a kormányzó 1943. augusztus 20-án hadnaggyá avatta. Felkészült hivatására, ifjú tisztként akarta szolgálni szeretett hazáját. 1944 őszén a haza védelmében Tordánál súlyosan megsebesült. Bonchidán megoperálták és a hadműveleti területről hazakerült Sopronba, ahol az 526-os hadikórházban lábadozott. Felgyógyulása után 1945 februárjától egy erődgéppuskás zászlóaljhoz vezényelték. 1945 tavaszán a Szent László hadosztályhoz osztották be. 1945. május 10-től 1947. július 20-ig szovjet hadifogságban volt. Két év leforgása alatt sok száz ezer magyar sorstársához hasonlóan megjárta a poklot. 1948. április 21-én B-listára került és a honvédség kötelékéből elbocsátották. A berendezkedő kommunista diktatúra

derékba törte katonai pályáját. 1947 és 1950 között a Krausz-cégnél mint inas és takácssegéd dolgozott. A cég államosítása után 1950-tól a SOTEX-nél volt szövőmunkás.

1956-ban dr. Takács Endre levéltár-igazgató őt is felkérte legyen tagja az ún. „százéves” munkaközösségnek, amely Sopron 1848 és 1948 közötti történetének feldolgozására alakult. Feladata a soproni textilipar centenáriumának megírása lett volna. Dávidházy így ismerkedett meg a levéltári kutató munka szépségével. Későbbi kutatásait ez az élmény határozta meg egy életre. Kevesen tudják, hogy 1956-ban, a forradalom napjaiban felajánlotta szolgálatát a soproni MEFESZ Bizottságnak. Október végén gyógyszerészalítmányt kísért fel Budapestre.

A forradalom leverése után itthon maradt és 1957-ben technikus képesítést szerzett. A 1960-as években Szombathelyen a Lakástextil Vállalat dolgozója volt. Itt leplezetlenül éreztették vele, hogy „osztályidegen.” Ezt követően 1970-től 1983-ig, a nyugdíjazásáig a Soproni Szőnyeggyárban dolgozott. A vele szembeni hátrányos megkülönböztetés lassan enyhült, és felsőfokú angol és német nyelvtudásának köszönhetően mint kiváló üzletkötő Belfasttól Kuvaitig tárgyalhatott a vevőkkel és nemzetközi konferenciákon is részt vehetett. 1984-től résztvevője és rendszeres előadója volt a VEAB által rendezett kézművesipar-történeti szimpóziumoknak. Sorozatban közölte szakkikkeit a *Magyar Textiltechnikában*, a *Gyapjúipari Szemlében*, a *Deutsche Textiltechnik* c. folyóiratban. Publikált a *Vasi Szemlében* is. Nyugdíjas éveiben vasszorgalommal gyűjtötte a 16., 17. és 18. századi városi számadáskönyvek azon adatait, melyek a Sopron város tulajdonát képező posztós termelő berendezésekre vonatkoztak. 1971-től alapító tagja volt a Soproni Helytörténészek Asztaltársaságának. A soproni Református Gyülekezetnek 1986-tól volt presbitere. A gyülekezet történetét 1992-ben írta meg a *Sopron és környéke 1922–1990* című korrajz és családi lexikon számára. Tagja volt a Corvinus Magyar–Osztrák Baráti Körnek, melynek 2003-ig alelnöki tisztségét is betöltötte.

Ezen emlékező sorok íróját 25 éves barátság fűzte Pista bácsihoz. Soha nem felejttem el mély humánusát és lokálpatriotizmusát. Megidézte számomra a magyar haza múltját, a szűkebb tájhaza történéseit. Adatokkal segítette kutatásaimat, és elsők között gratulált egy-egy elkészült munkámhoz. Anekdotázó kedve még betegségében sem hagyta el. Élete végéig szellemileg frissen dolgozott; utolsó tanulmányaival is a *Soproni Szemlé*t és a *Soproni Füzetek*et gazdagította. A Magyar Érdemrend Lovagkeresztje, a Magyar Koronás Bronz érdemérem kitüntetés volt (mindkettőnél a hadiszalagon a kardokkal.) Megkapta a Tűzkeresztet a sebesülési pánntal. A Könnyűipar Kiváló Dolgozója kitüntetés birtokosa volt. A legnagyobb elégtételt az jelentette számára, hogy 1993-ban több évtizedes méltánytalan mellőzés után a Honvédelmi Miniszter rehabilitálta és századossá léptette elő.

2016. július 12-én vitéz Dávidházy István századost családtagjai és tisztelői kísérték el utolsó útján a soproni Új Szent Mihály-temetőben, ahol felesége, Spann Margit mellé helyezték örök nyugalomra. Dr. Vladár Gábor lelkész megrendülten búcsúzott Sopron hű fiától. A Honvéd Hagyományőrzők díszőrséget álltak a sírnál. Dávidházy Istvánt Sopronban nagyon sokan ismerték, tisztelték, becsülték és szerették. A Soproni Szemle személyében elvesztette egy kiváló munkatársát, de emlékét megőrizzük, mert csak az hal meg, akit elfelejtenek.